

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

כ"ח תשרי

מסכת תרומות פרק י

מצוי כל כך, הרי גדולתה, חליו שלא גזרו בהן. גדולי הקדש ומעשר שני הרי הן חליו, ופודה אותם כשזון. בזמן זרעם מה שזרע, ואם זרע סאה, אפילו גזל הרבה, אין פודה אלא סאה כמו שזרעו.

(ח) שדה שזרעה מאה לגנה ערומת של תרומה, ואחת של חליו ואין ידוע איזו חליו, ואיזו תרומה כלן מתרין בדבר שזרעו כלה. לפני גדולו, כגון חטים ושעורים שהקלו חכמים במדילי תרומה, אבל בדבר שאין זרע כלה, אפלו מאה של חליו ואחת של תרומה בין ששקם חכמים אסורין, שאין הנזרע בפרקע בטל באתה ומואה, (כיון שהוא קבוע, ויחייב). אסור לזרע טבל שהקבוע למעשר. (ו) הטבל שזרעו גדוליו מתרין לכלל עראי, בלא מעשר בדבר שזרע כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה, גם גדוליו גדולין אסורין לאכלן, אפלו עראי בלא מעשר, כיון שעקרן נחתיב בשעור ואין זרעו כלה, איזהו דבר שאין זרעו כלה, כגון הלזן מין בצל והשום והבצלים. רבי יהודה אומר, השום חשוב זרעו כלה, דרית ששעורים שזרעו כלה מהר, פרש אחר, כשגזל כשפזרה אין אין זרעו כלה, אבל אם הוא קטן משפזרה זרעו כלה. (ז) המנבש עוקר עשבים רעים עם הנכרי שפזרה בחסותו, מיני הבצלים והשום, שזרעו איש כלה, אף על פי שפרותיו טבל, דסובר התנא שאין קונו לגריר בארץ ישראל להפסיעו מן המעשר ותר יזע, וטעם ומכיון שהיא הפזרה אצל מוחם עראי, ובמרחק עפרים פטור, ולא גזרו חכמים על זה כשאוכל עראי שטבל עראי, שתרומה כגון של קרוב שנטמא או שתלו, טהור מלטמא אחרים, דכיון שנתחברו לקרקע ותבטלנה מחיות אכל, אין מוטאין ואסורין מלאכל אפלו לכהן, משום מעלה בעלמא, עד שיגוש שפזרה את האכל עליו הראויין לאכילתו אין שלא ישגתו בטמאם, ומה שייגזל אחר כך יחא מתר. רבי יהודה אומר, לא יאכל עד שיגוש וישנה פעמים, ורק מפעם שלישית מתר.

פרק י
הא דאמרין שתרומה בטלה במאה ואחד, הוא במין שנתערב במינו, אבל תערוב שלא במינו בטל בששים (א)
בצל שנתנו בתוך ענדיים מבקשים, שהוציא את מימיהן, בין היה הבצל של תרומה והענדיים של חליו ובין הבצל חליו והענדיים תרומה, אם הבצל שלם, מתר שטבע הענדיים כשהם מבקשים שמשטמק הבצל ואינו פולט ולא בולע, ואם חתכו לבצל, הרי הוא אוסר בנותן טעם בתבשיל לזרים, והבטון טועמו, ושאר כל התבשיל שערב בו בצל ואחת מן תרומה בחליו, בין בצל שלם, בין בצל מתוך, הרי הוא נאסר בנותן טעם התרומה בחליו. רבי יהודה מתיר בנותן בצל שלם של תרומה, בצחנה, ציר דגים קטנים שאינו משים בצל לתן טעם, אלא לטול את ההטמא מדגים הקטנים, (א) **תפות כל תרומה שרשקו ונתנו לתוך שדה חמץ והחצה לעסה**, מרי עשה זו אסורה לזרים. שעורים של תרומה שנפלו לתוך המור של

ה מואה לגנה של תרומה ואחת של חליו, כלן מתרין בדבר שזרעו כלה. אבל בדבר שאין זרעו כלה, אפלו מאה של חליו ואחת של תרומה, כלן אסורין:
ו
הטבל, גדוליו מתרין בדבר שזרעו כלה. אבל בדבר שאין זרעו כלה, גדוליו אסורין.
א
יהיה דבר שאין זרעו כלה, כגון הלזון והשום והבצלים. רבי יהודה אומר, השום, כשעוריה:
א
המנבש על הנכרי בחסותו, אף על פי שפרותיו טבל, אוכל מהם עראי. שתרילי תרומה שנטמאו, שתלן, טהור מלטמא, ואסורין מלאכול עד שיגושם את האכל. רבי יהודה אומר עד שיגוש וישנה:

פרק י א
בצל שנתנו בתוך ענדיים, אם שלם, מתר. ואם חתכו, בנותן טעם. ושאר כל התבשיל, בין שלם בין מחתך, בנותן טעם. רבי יהודה מתיר בצחנה, שאינה אלא לטול את הענמא:
ב
תפות שרשקו ונתנו לתוך עשה וחמצה, הרי זו אסורה. שעורים שנפלו לתוך המור של מים, אף על פי שהבאישו [מימיו], מימיו מתרין:
ג
הרוזה פת חמה ונתנה על פי חבית של יין של תרומה, רבי מאיר אוסר, ורבי יהודה מתיר. רבי יוסי, מתיר בשל חטים, ואוסר בשל שעורים. מפני שהשעורים שואבות:
ד
תנור שהסיקו בכמון של תרומה ואפה בו, הפת מתרת, שאין טעם כמון, אלא ריח כמון:
ה
תלתן שנפלה לתוך המור של יין, בתרומה ונבמערש שני, אם יש בזרע כדי לתן טעם, אבל לא כעץ. בשביעית ובכללאי הקרן והקדש, אם יש בזרע ובגצץ כדי לתן טעם:
ו
מי שהיו לו חבילי תלתן בכלאי הקרן, ידלקו. היו לו חבילי תלתן של טבל, כותש ומחשבב כמה זרע יש בהם, ומפריש את הזרע, ואינו צריך להפריש את העץ. אם הפריש, לא יאמר אכתוש ואטול את העץ ואמתן את הזרע, אלא הוצעו העץ עם הצוצעי:
ז
זיתי חליו ששכבשו עם זיתי תרומה, פצוצי חליו עם פצוצי תרומה, פצוצי חליו עם שלמי תרומה, או במי תרומה, אסור. אבל שלמי חליו עם פצוצי תרומה, מתר:
ח
דג טמא ששכבשו עם דג טהור, כל גרב שהוא מחזיקי סאתים, אם יש בו מושקל עשרה זוז ביהודה שהם חמשה סלעים בגליל דג טמא, ציור אסור. רבי יהודה אומר, רביעית כסאתים.

וקרא עליהם שם תרומה, נתן העץ עם הזרע לבטן, ומכל מקום העץ אין לו קדשת תרומה (וירוש').
ז
זיתי חליו ששכבשו במי מלח, עם זיתי תרומה, דרך ידויתם שובקשין אותן במי מלח ובמים, ולפעמים פוצעני הזיתים קדם כבישתן, אם כבש פצוצי חליו עם פצוצי תרומה, או פצוצי חליו ששכבשו עם שלמי תרומה וזיתים שלמיו, או כמי כבישת הזיתים של תרומה, אסור. והפצוצים בולעין מהשלמים, או מן המים הבוהבים, אבל שלמי חליו עם פצוצי תרומה, מתר, דשלמיו אין בולעים.
ח
דג טמא ששכשו בקמח עם דג טהור, כל גרב חבית שהוא מחזיקי סאתים, אם יש בו מציר הטמא משקל עשרה זוז ביהודה, ארץ ידודה, שהם חמשה סלעים בגליל דג טהור, ודג של יהודה פסול היה, ושעורו אחד מתתק"ס, סאה כ"ד לגין וגל ב' ליטרא ולטרא מאה, זוז 9600, וזוז 2 סאה x 2 סאה = 4800 x 2 = 9600) נמצא שעור לו 1/660 שג טמא, דג סאה, ואוסר הזגנים טהורים, וצרי חזר דבר חמץ ואסור ביהודה, מפשים. רבי יהודה אומר, רביעית הלג ציר דג טמא ביהודה, דגים טהורים,

משניות מבוארות

ראוי לאכילה, אלא לסיכה, והר' ממעט באכילתו, אבל עושין את תיון של תרומה ינומלים. יין מבקשם בדבש ומפלגין, כיון שזושהו כלו. אין מבשילין יין של תרומה, מפני שהוא ממיטטו שמתחפר על ידי הבשיל, ויש מפרשים.

ממיטטו משותיו, דהרבה אגשים אין שותין יין מבשיל. רבי יהודה מתיר, לבשל יין ואינו חושש (לפעמים דלעיל), מפני שהוא משיבוהו. שייגמד ירובים, ומה שאמרם בקרבן ב' משנה י' ממשלש הוא רע, הינו לגבי געלים, אבל לגבי כוהן החירו לו מפני שמתקבים. **ב**דש של תרומה של תרומה, וכן ייין של תפוחים וחמץ שנעשה מנקבים סתוניות שמתבשלים בחרץ, ושאר כל מי פרות של תרומה, חזון מיון ושמון, רבי אליעזר מתיר, ור' השוהיר בשוגג קרן וחמש כפרי עצמה, ורבי יהושע פוסר בחמץ, נעמה רב הקשו, דהיו יין בעלמא, ואין בו עצם הפרי, לכתחלה אסור לזרים, ורבי אליעזר מטמא לאלו מי פרות משקה כשאר משקין מי משקין שטמאין ומטמאין, ומכשירין הוציעם לבשל בטמא, דפרות וזרעים של אלה הקשור במשקין אין מקבילין מטמא. אמו רבי יהושע, לא מנו כממים שבבעה משקין אלו כמיו פסמים, כשבעים שמונה לדעת בדרך פמה יש בו, ואחר כך מוסיף עליהם, אלא בדקדוק אמום שבעה משקין טמאים, מטמא מטמא ומכשירין לקבל בטמא, ואלו הן. יין, דבש דבורים, שמן זית, חלב, טל, דם, מים, ויסמין י"ד שחיט ד"ס, ושאר כל המשקין טהורין מטמאם, וגם אין מכשירין לקבל מטמא דהיו זעה בעלמא. **ג** אין עושין תמרים של תרומה (א) דאין עושין תמרים לקר, וכן ולא תפוחים לא יעשה מהם יין, ולא ענבים סתוניות שמתבשילין בחרץ, יענבים חמץ חזון, ושאר כל הפירות אין משינן אותם מרובית, מצורתן שבה נבקאו, בין בתרומה ובין ובמעשר שני, והוא דאין בפרות ירובין (משה רותא), ואין זיתים וענבים בלבד מתר לעשות מהן יין ושמן, דבפרוש אמרם בהם תורה (מבשרי ת"ו) "ל כל חלב יצרת" (שמן זית) "וכל חלב תירוש", (יין) אין סופגין אין מקבילין אין תאבציעין מלקות ל"ט (ונקרא ארבעים, שקר כתיב בקרא (וירם כה. א) ארבעים יגנו, ודרישין, מקסר מפזלים לארבעים, דהינו ל"ט), משום ערלה אם שתה למשקה פירות ערלה, אלא על משקה היצא מן הזיתים, וכן הענבים, רבי יהושע, ואין מביאין כבורים משקין דכתיב (סס סס. י) "ראשית פרי", ולא משקה, אלא היצא מן הזיתים ומן הענבים כבורים מתרומה, ואינו מטמא שום מי פרות משום משקה, אלא היצא מן הזיתים ומן הענבים, דכפי' לאכל במשנה ז' ואין מקריבין על גבי המזבח, אלא היצא מן הזיתים שמן למנחות, ומן הענבים יין לנסכים. (ד) עקצי מקום חפורן לאילין של תאנים וגזרותה תאנים בששים, ובלעיסים ממנין התאנים, והתקורבין של תרומה על אלו העקצין אסורים לזרים, גזור משום דלפעמים תחלש קצת מן האכל עמו ביהוד, וביתים וענבים לא גזור, דאין דרזון לאכלן בעין רק לעשות מהן יין ושמן

ורבי יוסי אומר, אחד מששה עשר בו:
ט
תנבים טמאים שנכבשו עם תנבים טהורים, לא פסלו את צירם. העיר רבי צדוק על ציר תנבים טמאים, שהוא טהור:
י
כל הנכבשים זה עם זה, מתרים, אלא עם החסית של חליו עם חסית של תרומה, ירק של חליו עם חסית של תרומה, אסור. אבל חסית של חליו עם ירק של תרומה, מתר:
יא
רבי יוסי אומר, כל הנשלקים עם התרדים, אסורים, מפני שהם נותנין את הטעם. רבי שמעון אומר, קרוב של שקאק עם קרוב של בעל, אסור, מפני שהוא בולע. רבי עקיבא אומר, כל המתבשלין זה עם זה, מתרים, אלא עם הבשר. רבי יוחנן בן נורי אומר, הקבד אוסרת ואינה נאסרת, מפני שהיא בולטת ואינה בולעת:
יב
ביצה שנחבשה בטבילין אסורין, אפלו חלמון שלם, אסור, מפני שהוא בולע. מי שלקות ומי כבשים של תרומה, אסורים לזרים:

פרק יא א
אין נותנין דבקה וגזירות לתוך המורסם, מפני שהוא מאבדן, אבל נותנין את היינו למורסם. ואין מפטמין את השמן, אבל עושין את היין ינומלים. אין מבשילין יין של תרומה, מפני שהוא ממיטטו. רבי יהודה מתיר, מפני שהוא משיבוהו:
ב
דבש תמרים יין תפוחים וחמץ סתוניות ושאר כל מי פרות של תרומה, רבי אליעזר מחיב קרן וחמש. ורבי יהושע פוסר. ורבי אליעזר מטמא משום משקה. אמר רבי יהושע, לא מנו חכמים שבעה משקין מבוני טממים, אלא אפרו, שבעה משקין טמאים, ושאר כל המשקין טהורין:
ג
אין עושין תמרים דבש, ולא תפוחים יין, ולא סתוניות חמץ, ושאר כל הפירות אין משינן אותם מרוביתן בתרומה ובמעשר זית, אלא זיתים וענבים בלבד. אין סופגין הארבעים משום ערלה, אלא על היוצא מן הזיתים ומן הענבים. ואין מביאין כבורים משקין, אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים. ואינו מטמא משום משקה, אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים. ואין מקריבין על גבי המזבח, אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים:
ד
עקצי תאנים וגזרותה, והקליסים והתקורבין של תרומה, אסורים לזרים:

שהיא אסור, עם תבשיל אסור, מפני שהיא פולטת ביצה (א)
ב
ביצה מבקשת טהרה כל הזמן בפליטה ואינה בולעת. (ב)
ביצה שנחבשה (במשנה ראשונה מפרש, שאפלו הביצה בקלפתה גם כן בולע), נבטליו של אסור או של תרומה אסורין, אפלו חלמון שלם, דהינו הפנימי אסור, מפני שהוא הביצה בולע, וכל שכן הלזון שאינו מבחוץ. מי שלקות ומי כבשים, מים ששכשו או שלקו בו ירקות של תרומה, אסורים לזרים.

פרק יא א
אין הבהנים נותנין דבקה תאנה שנדרשה בעגול וגזרותה תאנים (א)
ב
תאנים יכשים של תרומה לתוך המורסם שטמא, מפני שהוא מאבדן שסוחטין לגזרותה ולדבקה לתוציא את מימיהן, ואחר כך משליקן, ונמצא מאבד את התרומה, אבל נותנין את היין של תרומה למורסם של חליו, שאין פגותו רב לנקותו אלא גם להטעימו ואין מפטמין את השמן של תרומה בעקצי בשמים, אפלו שמשבחים השמן, מפני שהרבה שמן נבלע בבשמים והולך לאבדו, או מפני ששמן מפסם בבשמים לא

כ"ח תשרי

דהינו אחד מקצ"ב, דסאה ו קבין, קב, ד' לגין וגל' ר' רביעית, 1921 רביעיות = 2 סאה × 96 = 16 × 4 × 4 = 256 ורבי יוסי אומר, אחד מששה עשר בו. הוא בטל.
ט
תנבים טמאים שנכבשו עם תנבים טהורים, לא פסלו, לא אסור את צירם, דאין לתנבים דם אלא לתלחית הוא מציא, וכיון שנתערב עם ציר

תנבים טהורים מתר. העיר רבי צדוק על ציר תנבים טמאים, שהוא טהור. ומתר אסורין אפלו כשהוא לבדו (א)
ב
המתבשלים (א)
ב
ירקות הנכבשים זה עם זה חליו עם תרומה, מתרים שאין התרומה אוסרת את החליו, אלא עם החסית של תרומה, שום ולוף, דהוא ממיני הבצלים, וכן בצל וקרתו, וכן זיתים שיש להם חריפות יתר על אותו טעם. ולפקיך חסית של חליו שנכבש עם חסית של תרומה, או ירק של חליו שנכבש עם חסית של תרומה, אסור. אבל חסית של חליו שנכבש עם ירק של תרומה, שגדל בשדה, יבשה שצריך להשקותה, שבשלה עם כוב של תרומה, שריא גדלה בשדה של בעל של ארץ להא שאלו צריך להשקותה אסור, מפני שהה קרוב של שקאק שהיא; בשדה בולע מוחה לבלע בולעת מתקרב לו של בעל. רבי עקיבא אומר, כל המתבשילין על גבי המזבח, אלא דאין ארז גדול אסור עם גדולי תרומים, שאין מין במינו נותנים טעם זה בזה, אלא עם הבשר חזון מבשר אסור והתר (ובמלאי"ש), אם נתבשלו בשר עם ירק של תרומה), שנתבשלו זה בזה, אף על פי שהם מין במינו שיתבנו לפלט ולבלע דאסור. רבי יוחנן בן נורי אומר, הבדב אם היא של אסור אוסרת את המתבשל עמה.

ואינה נאסרת אם בשל בדב המור מתוך קרוב דם שלה טהרה כל הזמן בפליטה ואינה בולעת. (ב)
ביצה שנחבשה (במשנה ראשונה מפרש, שאפלו הביצה בקלפתה גם כן בולע), נבטליו של אסור או של תרומה אסורין, אפלו חלמון שלם, דהינו הפנימי אסור, מפני שהוא הביצה בולע, וכל שכן הלזון שאינו מבחוץ. מי שלקות ומי כבשים, מים ששכשו או שלקו בו ירקות של תרומה, אסורים לזרים.

פרק יא א
אין הבהנים נותנין דבקה תאנה שנדרשה בעגול וגזרותה תאנים (א)
ב
תאנים יכשים של תרומה לתוך המורסם שטמא, מפני שהוא מאבדן שסוחטין לגזרותה ולדבקה לתוציא את מימיהן, ואחר כך משליקן, ונמצא מאבד את התרומה, אבל נותנין את היין של תרומה למורסם של חליו, שאין פגותו רב לנקותו אלא גם להטעימו ואין מפטמין את השמן של תרומה בעקצי בשמים, אפלו שמשבחים השמן, מפני שהרבה שמן נבלע בבשמים והולך לאבדו, או מפני ששמן מפסם בבשמים לא